

Európa igen, a kereszténység nem?

Olvasván **Eörsi István** A pártfétis szívóssága című írását, elmerengtem azon az újságírói technikán, amely már-már művészi tökélyvel képes valamely álfőtéma csomagolásába bújtatni — amúgy mellékesen — az író lényegi mondanivalóját. Az álfőtéma ezúttal a „pártfétis szívóssága”, a lényeg pedig az, hogy bizonyos, közéletünkben elhangzott állítások újolag megerősítsenek.

Bár a háremét felozlatott szultánhoz inkább az MSZMP hasonlítható, a példázatot **Eörsi** — ki tudja miért — az MDF-re alkalmazza, amely (szerinte) nem tud szabadulni a háremkorszak szokásaitól. Elég zavaros eszmei transzverzálisok ezek.

Nem, a lényegi mondanivaló nem ez, hanem annak újbóli megerősítése (ami már gyakran elhangzott), hogy tudniillik az MDF egyes tagjai a választási csata utolsó menetében galádságokat és ostobaságokat követtek el, becsületsértő üszítások és antiszemizmus bűnébe estek, s hogy a fórum vezetősége mindentől nem volt hajlandó magát elhatárolni. Hiszen, minél többször ismételnék el valamit, az állítás annál valószínűbbnek hat, és minél inkább mellékesen, befejezett múltban, annál lezártabban igaznak.

Miközben írásában **Eörsi** a

múlt gyakorlatát kárhoztatja, ő maga is az egyik legkártehetőbb újságírói szokást követi: cselekedeteket bírál, amelyek mintha köztudomásúak volnának — a valóságban azokat világosan és tételesen soha senki nem sorolta föl, inkább csak félmondatos sejtések, vállrándítások kíséretében jutottak a köz tudomásra.

A buzgó neofiták egyike-másika az egykori állampárt tagja volt? Netán maoista? Ez volna ama súlyos becsületsértés? Az volt, vagy nem volt? — S ha nem volt, úgy ez az állítás a becsületbe gázol?

Ki állt az utcai firkálás mögött, amelynek alapján az egész országot antiszemitanak híresztelték? Lehet-e ezzel bárkit is nyíltan gyanúsítani, amíg egyetlen tettes sem ismeretes? Ilyen hírbe keveredni az MDF-nek nem volt érdeke, de érdeke volt az SZDSZ-nek a fórum lejárata. Ha csak valószínűsítgünk, egynél több logikai kimenet is adódhat. A bizonyítékokra nem támaszkodó vádaskodás jégsíkos területekre vezet.

Nincs az a vallási közösség, mely eltűrné, hogy istenét s szentjeit gyalázzák. A kereszténység is kivetné, aki közzöttük Krisztust becsmérlné. A faji üszítés valóban nem egyszerű írói tevékenység. És

mégis, magukat magyarnak nevező írók évtizedeken át gyalázhattak, piszkolhattak mindent, ami magyar, és elárulhattak minden magyar érdeket. Ez a „hagyomány” nyilvánult meg az SZDSZ politikájában is, amely a szocialista internacionalizmus helyett a helyi érdeket, az élő eleven emberi közeget semmibe vevő piaci internacionalizmust hirdette meg. Adjátok el, amit csak lehet, a jó és okos külföldi tőkének, s helyébe lehettek jól fizetett bérmunkások! Minő ragyogó nemzeti perspektíva! Mert ugye, aki itt él, az mind önsorsrontó provinciális idióta — mucai —, az ész odaát van.

A józan értelem azt a tanulságot vonja le a bibliai példázataiból is, amit le kell vonnia. Krisztus nem volt piacellenes, csupáncsak annak volt ellene, hogy ahol a népnek istenét kell tisztelnie, ott üzérkedjenek. Egyebekben elég nagy a zavar a „keresztény” szó körül. Akik leghangosabban biztatnak Európában bennünket, néha mint-ha elfeledkeznenek arról, hogy a görög-római örökségen túl Európa egész eszmeisége az Ó- és Újszövetségre épül, minde nélkülött pedig e könyvek erkölcsi tartalmára. Európa igen — kereszténység nem!? Ez fából vaskarika...

Dr. Sebestyén Béla
Budapest